

גאולה

בלוז הוא מה שאמהות לא מספרות לבניהן,
בכנסיה או בכלל, כיצד גופן סלח להן
כאשר נשמתן נכנעה, כיצד את גואלת את האהבה
על ידי תפילה למשהו קולי, משהו זך

ופשוט כמו הקדר המשלם, שהוא שיש בו מדרג
עם שלשת ספרים האהובים ביותר ומצלום
מזמי גלותה, המצלום שהוא שלף
עם חייו גדול לפני שידעת אודות הבלוז.

אני תוהה אלו שירים שרה אמי-הורתי
בחמשות הקדשים שהניקה אותי לפני שהשאירה אותי
על מדרגות הכנסיה בדרום קוריאנה.
אני תוהה האם הם נשמעו כמו הקשת

הרוטטת של שרה צ'אנג¹, הנגון העמק של אם
הנפרדת מבנה. מי אכן יכל לומר?
לעתים כל מה שיש לנו הוא בלוז. הבלוז פרושו
למצא נגון בנטישה, כזה

שתוכל לשיר באמצע הלילה, כאשר
אתה נזכר ששמה הקוריאני, קואנג סו
לי, פרושו אור בהיר, כזה שיקל להאיר
או לזרם, כמו דמעות – טפות קטנות של אל נמס –

קורן במורד פניו החומים. אני תוהה
אלו שירים שרה אמי-הורתי והאם היא שרה
אותם בשבילי, אלו ספורים עשוי לספר גופה.
אני מאמין שהבלוז הוא גאלת הגוף,

מקהלה של צלקות להזכירך
שאמה כאן, לא היכן שפחדת שתהיה,
אבל כאן, פגום, מלאכי ומלא אור.
אני מאמין שהבלוז הוא שבריה של הנפש,

שנבחרה ונזוקה אף היא שוב שלמה, מלאה
ומוכנה יותר מתמיד, שוקטת ודוממת.
בדיוק כפי שנוצרה להיות מאז ומעולם.

¹ Sarah Chang – פגרת אמריקאית ידועה ממוצא קוריאני, ילידת 1980.